A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. január 13.*

A T-362/08. sz. ügyben,

az **IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH** (székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: S. Crosby solicitor és S. Santoro ügyvéd)

felperesnek,

támogatják:

a **Dán Királyság** (képviselik: J. Bering Liisberg és B. Weis Fogh, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviselik kezdetben: J. Heliskoski, M. Pere és H. Leppo, később: J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Svéd Királyság** (képviselik: K. Petkovska, A. Falk és S. Johannesson, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. O'Reilly és P. Costa de Oliveira, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv (HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.) alapján védett terület visszaminősítésére vonatkozó eljárás keretében a német hatóságok által a Bizottságnak megküldött dokumentumhoz való hozzáférést a felperestől megtagadó 2008. június 19-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: E. Martins Ribeiro elnök, N. Wahl és A. Dittrich (előadó) bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. április 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelete (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) határozza meg az ezen intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésnek az EK 255. cikkben előírt jogát. Ez a rendelet 2001. december 3. óta alkalmazandó.

2 Az 1049/2001 rendelet 2. cikke ekként rendelkezik:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[…]

(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.

[…]”

3 Az 1049/2001 rendelet 3. cikke kimondja:

„E rendelet alkalmazásában:

a) »dokumentum«: az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom;

b) »harmadik fél«: természetes vagy jogi személy, vagy pedig az érintett intézményen kívüli szervezet, beleértve a tagállamokat, más közösségi vagy a Közösségen kívüli intézményeket és testületeket, valamint harmadik országokat.”

4 Az 1049/2001 rendeletnek a fent említett hozzáférési jog alóli kivételeket meghatározó 4. cikke a következőket említi meg:

„(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] kedvezőtlenül befolyásolná [helyesen: sértené] a következők védelmét:

a) a közérdek tekintetében:

– közbiztonság,

– védelmi és katonai ügyek,

– nemzetközi kapcsolatok,

– a Közösség vagy valamely tagállam pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikája;

[…]

(3) […]

Az érintett intézményen belüli tárgyalások és előzetes egyeztetések részét képező, belső használatra korlátozott, állásfoglalásokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférést meg kell tagadni a döntés meghozatalát követően is, amennyiben a dokumentum közzététele [helyesen: hozzáférhetővé tétele] az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve, ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető [helyesen: hozzáférhetővé tehető], illetve nem tehető közzé [helyesen: nem tehető hozzáférhetővé].

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: ne tegye hozzáférhetővé].

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők [helyesen: hozzáférhetővé tehetők].

(7) Az (1)–(3) bekezdésben megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók. A magánszférára vagy a kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivételek hatálya alá eső dokumentumok és a minősített dokumentumok esetében a kivételek szükség esetén ezen időtartam elteltét követően is alkalmazhatók."

5 Az 1049/2001 rendeletnek a minősített dokumentumok kezelésével foglalkozó 9. cikke így rendelkezik:

„(1) A minősített dokumentumok az intézményektől vagy az általuk létesített ügynökségektől, tagállamoktól, harmadik országoktól vagy nemzetközi szervezetektől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentumok, amelyek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama alapvető érdeke a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területeken, nevezetesen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekben.

(2) A 7. és 8. cikkben megállapított eljárások alapján a minősített dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmekkel csak azok a személyek foglalkozhatnak, akik jogosultak betekinteni ezekbe a dokumentumokba. Ezek a személyek, a 11. cikk

(2) bekezdésének sérelme nélkül, azt is értékelik, hogy a minősített dokumentumokra milyen hivatkozások tehetők a nyilvános nyilvántartásban.

(3) A minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki.

[…]"

6 A természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv (HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.) 6. cikkének (4) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Amennyiben a természeti területre gyakorolt hatások vizsgálatának kedvezőtlen eredménye ellenére valamely elsődlegesen fontos, társadalmi vagy gazdasági jellegű közösségi érdekre figyelemmel – alternatív megoldás hiányában – mégis végre kell hajtani egy tervet vagy programot, a tagállam minden szükséges kiegyenlítő intézkedést megtesz a Natura 2000 általános egységességének megóvása érdekében. A tagállam az elfogadott kiegyenlítő intézkedésekről értesíti a Bizottságot.

Amennyiben az érintett természeti terület elsődleges fontosságú természetes élőhelytípust foglal magában és/vagy veszélyeztetett faj élőhelyéül szolgál, kizárólag az emberi egészséggel, a közbiztonsággal vagy a környezet szempontjából elsődlegesen fontos előnyökkel kapcsolatos, továbbá – a Bizottság véleménye szerint – a közérdek kényszerítő indokain alapuló szempontokat lehet érvényesíteni."

A jogvita előzményei

7 A felperes, az IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, az állat- és természetvédelem területén működő nem kormányzati szerv.

8 A Németországi Szövetségi Köztársaság által a 92/43 irányelv 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján benyújtott kérelmet követően az Európai Közösségek Bizottsága 2000. április 19-én kedvező véleményt nyilvánított egy ipari projektnek a Mühlenberger Loch területén – az irányelv alapján védett területen – való megvalósításával kapcsolatban. A projekt az Airbus A3XX végleges összeszerelése érdekében a D. társaság üzemének kibővítését foglalta magában.

9 A Bizottsághoz címzett 2001. december 20-i levelében a felperes – az állat- és természetvédelem területén működő nem kormányzati szerv – hozzáférést kért nevezetesen a Németországi Szövetségi Köztársasággal, Hamburg városával és a német kancellárral az említett ipari projekt vizsgálata keretében folytatott levélváltás során ezen intézményhez megküldött különböző dokumentumokhoz.

10 Úgy ítélve meg, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése megtiltja, hogy a kérdéses dokumentumokat hozzáférhetővé tegye, a Bizottság 2002. március 26-án határozatot fogadott el, amelyben a felperes számára megtagadta a hozzáférést bizonyos dokumentumok esetében, amelyeket azon eljárás keretében kapott, amelynek végén elfogadta a 2000. április 19-i véleményét.

11 A Törvényszék Hivatalához 2002. június 4-én benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet indított a Bizottság 2002. március 26-i határozatának megsemmisítése iránt.

12 A Törvényszék a T-168/02. sz., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ügyben 2004. november 30-án hozott ítéletével (EBHT 2004., II-4135. o.) a keresetet mint megalapozatlant elutasította.

13 2005. február 10-én a Svéd Királyság, beavatkozó a fent hivatkozott T-168/02. sz. ügyben, fellebbezést nyújtott be a Bírósághoz a Törvényszék ezen ügyben hozott ítéletével szemben.

14 A Bíróság a C-64/05. P. sz., Svédország kontra Bizottság ügyben 2007. december 18-án hozott ítéletével (EBHT 2007., I-11389. o.) hatályon kívül helyezte a fenti 12. pontban hivatkozott IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ügyben hozott ítéletetet, valamint megsemmisítette a Bizottság 2002. március 26-án hozott határozatát.

15 A fenti 14. pontban említett Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet követően a felperes a Bizottsághoz intézett 2008. február 13-i levelében ismét előterjesztette az említett intézmény által a Mühlenberger Loch projekt vizsgálata keretében az említett intézmény által kapott dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmét.

16 A 2008. február 20-i levelében a Bizottság elismerte a felperes 2008. február 13-i levelének átvételét.

17 2008. március 26-án a felperes felszólította a Bizottságot, hogy válaszoljon a 2008. február 13-i kérelmére.

18 A 2008. április 7-én a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy a kért dokumentumok hozzáférhetővé tétele vonatkozásában konzultáció van folyamatban a német hatóságokkal.

19 2008. április 9-én a felperes újból felszólította a Bizottságot, hogy válaszoljon a 2008. február 13-i kérelmére, mégpedig 2008. április 22. előtt.

20 Mivel a Bizottság ezen időpontig nem válaszolt, a felperes a 2008. április 29-i levelében megerősítő kérelmet nyújtott be.

21 2008. május 19-én a Bizottság a felperes számára írásban elismerte a megerősítő kérelem átvételét, és úgy nyilatkozott, hogy az 1049/2001 rendeletben előírt határidőn belül ad számára választ.

22 2008. június 19-én a Bizottság a felperes megerősítő kérelmére vonatkozóan határozatot (a továbbiakban: megerősítő határozat) fogadott el, amelyet utóbbival ugyanezen a napon közölt. A Bizottság ezzel a határozattal hozzáférhetővé tette a felperes által kért összes dokumentumot – azaz a Hamburg várostól és a Németországi Szövetségi Köztársaságtól származó nyolc dokumentumot – kivéve a német kancellár által a Bizottság elnökéhez intézett 2000. március 15-i levelet (a továbbiakban: a német kancellár levele), mivel a német hatóságok megtiltották e dokumentum hozzáférhetővé tételét.

23 A megtámadott határozat szerint egyrészt a német hatóságok kijelentették, hogy a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele a Németországi Szövetségi Köztársaság nemzetközi kapcsolataival, illetve gazdaságpolitikájával kapcsolatban – az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának harmadik és negyedik francia bekezdése értelmében – veszélyeztetné a közérdek védelmét.

24 Ugyanis ez a levél egy kizárólag belső használatra készített bizalmas nyilatkozatra vonatkozik. Ez a dokumentum a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikáját érintő bizalmas ügyre vonatkozik. E dokumentum

hozzáférhetővé tétele nemcsak a bizalmas jelleget sérti – a Németországi Szövetségi Köztársaság, az Európai Unió intézményei és más tagállamok közötti nemzetközi kapcsolatok rovására –, hanem a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikáját is veszélyezteti. Ebből következően az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának harmadik és negyedik francia bekezdése értelmében meg kell tagadni a német kancellár leveléhez való hozzáférést.

25 Másrészt a német hatóságok közölték, hogy a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele az 1049/2001 rendelet 4. cikke (3) bekezdésének második albekezdése értelmében súlyosan veszélyeztetné a Bizottság döntéshozatali eljárásának védelmét.

26 Ugyanis ez a levél a Bizottsághoz intézett bizalmas nyilatkozatot érint, amelyet a Bizottság 2000. április 19-i véleményére vonatkozó tanácskozás keretében kizárólag bizalmas használatra állítottak ki. Ez a dokumentum a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikájára vonatkozik. E dokumentum nyilvánosságra hozatala veszélyezteti a bizalmas jelleget, ennélfogva árt a Németországi Szövetségi Köztársaság, az unió intézményei és más tagállamok közötti kapcsolatoknak. Mindez súlyosan veszélyezteti a Bizottság döntéshozatali eljárását. Ebből következően a német kancellár levele esetében alkalmazni kell az 1049/2001 rendelet 4. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében meghatározott kivételt.

27 A Bizottság ezenkívül a megtámadott határozatban közölte, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése értelmében a hozzáférési jog alóli kivétel nem alkalmazható, ha a szóban forgó dokumentumhoz történő hozzáférhetővé tételt nyomós közérdek igazolja. A Bizottság annak ellenére megvizsgálja, hogy a jelen esetben fennáll-e ilyen nyomós közérdek, hogy az érintett dokumentum az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében meghatározott azon két kivétel hatálya alá tartozik, amely nincs alávetve a közérdek tesztjének.

28 A Bizottság szerint a hozzáférhetővé tételt igazoló nyomós közérdek fennállásához először is ennek az érdeknek közérdeknek kell lennie, másodszor annak nyomósnak kell minősülnie, azaz meg kell haladnia az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (3) bekezdésében oltalmazott érdekek jelentőségét. A jelen esetben a Bizottság egyáltalán nem rendelkezett bizonyítékkal, amely az említett rendelet értelmében vett, a Bizottság döntéshozatali eljárása oltalmazásának követelményét meghaladó jelentőségű nyomós közérdek esetleges fennállására utalna.

29 A szóban forgó dokumentumhoz való részleges hozzáférésre vonatkozó kérdést illetően a Bizottság a megtámadott határozatban közölte, hogy a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet értelmében le kellett vonnia a következtetéseket a konzultációs eljárás eredményéből, és – a német hatóságok által hivatkozott kifogások alapján és az általuk megfogalmazott indokok miatt – kénytelen volt megtagadni a német kancellár leveléhez való hozzáférést. Mivel a hatóságok megakadályozzák a német kancellár teljes levelének hozzáférhetővé tételét, nem lehet engedélyezni az e dokumentum részeihez való hozzáférést az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése alapján.

Eljárás és a felek kérelmei

30 A Törvényszék Hivatalához 2008. augusztus 28-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

31 A Törvényszék Hivatalához 2009. január 9-én érkezett levélben a Finn Köztársaság kérte, hogy a felperes kereseti kérelmének támogatására a jelen eljárásba beavatkozhasson. A felek meghallgatását követően a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke a 2009. március 5-i végzésével helyt adott a kérelemnek.

32 A Finn Köztársaság 2009. április 17-én nyújtotta be a beavatkozási beadványát. A Törvényszék Hivatalához 2009. június 26-án benyújtott beadványukban a felek előterjesztették az erre a beadványra vonatkozó észrevételeiket.

33 A Törvényszék Hivatalához 2009. június 18-án, illetőleg 19-én érkezett levelekben a Svéd Királyság és a Dán Királyság kérte, hogy a felperes kereseti kérelmének támogatására a jelen eljárásba beavatkozhasson. A felek meghallgatását követően a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke a 2009. augusztus 12-i végzésével helyt adott a kérelmeknek.

34 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

35 A felek, a Dán Királyság és a Svéd Királyság szóbeli előterjesztését és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2010. április 16-i tárgyaláson hallgatták meg. Tekintettel arra a tényre, hogy a Finn Köztársaság képviselője a tárgyaláson nem lehetett jelen, a Törvényszék akként határozott, hogy a szóbeli szakasz lezárása előtt a Finn Köztársaságnak írásbeli kérdést tesz fel a német kancellár leveléhez való részleges hozzáférésre vonatkozó érvelésének elfogadhatóságáról és az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) és (7) bekezdése szerinti hozzáférési jog alóli kivételek időbeli alkalmazhatóságáról. A Finn Köztársaság az előírt határidőn belül válaszolt, és a felek, valamint a Dán Királyság és a Svéd Királyság benyújtották észrevételeiket.

36 A felperes észrevételei nem korlátozódnak a Finn Köztársaság válaszának tartalmára. Mivel a felek számára nem engedélyezték a tárgyalás után az említett válaszra vonatkozó észrevételeken kívül az akta kiegészítését, a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke 2010. június 15-én úgy határozott, hogy ezeket a észrevételeket csak annyiban csatolja az iratokhoz, amennyiben azok a Finn Köztársaság válaszának tartalmára vonatkoznak.

37 A szóbeli szakaszt 2010. június 15-én befejezettnek nyilvánították.

38 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze a Bizottságot a német kancellár levelének a Törvényszékkel való közlésére;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

39 A Dán Királyság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott határozatot.

40 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

41 A kérelmének alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja harmadik és negyedik francia bekezdésének megsértésén alapul. E cikk szerint az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel veszélyeztetné a közérdek tekintetében többek között a nemzetközi kapcsolatok és valamely tagállam gazdaságpolitikájának védelmét. A második jogalap az 1049/2001 rendelet 4. cikke (3) bekezdése második albekezdésének megsértésén alapul, amely szerint az érintett intézményen belüli tárgyalások és előzetes egyeztetések részét képező, belső használatra korlátozott, állásfoglalásokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférést meg kell tagadni a döntés meghozatalát követően is, amennyiben a dokumentum hozzáférhetővé tétele az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve ha a hozzáférhetővé tételhez nyomós közérdek fűződik.

42 A beavatkozók ebben a tekintetben alátámasztják a felperes érvelését. A Finn Köztársaság azt is előterjeszti, hogy megsértették az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdését, amely a dokumentumhoz való részleges hozzáférés lehetőségére vonatkozik. Ezenkívül a Finn Köztársaság szerint nem tartották be az említett rendelet 4. cikke (7) bekezdésének előírásait az e cikk (3) bekezdésének második albekezdésében előírt hozzáféréshez való jog alóli kivételek időbeli alkalmazására vonatkozóan. A Finn Köztársaság beavatkozási beadványára vonatkozó észrevételében a felperes „kedvezően fogadja" e tagállamnak az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó érvelését, és ezt az érvelést kiterjeszti a jelen ügyben szóban forgó összes kivételre.

43 A felek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének a jelen esetben való alkalmazása következményeinek meghatározása céljából – a fenti 14. pontban hivatkozott, a felek szerint a jelen jogvita középpontjában álló Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet fényében – előterjesztik az e rendelkezésre vonatkozó értelmezéseiket, és ezzel az összes jogalapra érvényes érvelést fogalmaznak meg. A különböző jogalapok részletes vizsgálata előtt ezt a kérdést kell tehát megvizsgálni.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének értelmezéséről

A felek érvei

44 A felperes úgy érvel, hogy meg kell ismerni az összes okot, amely miatt a Bizottság a 2000. április 19-i véleményével jóváhagyta a 92/43 irányelvvel létrehozott Natura 2000 program által védett természetvédelmi terület visszaminősítését. A felperes hangsúlyozza, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság már többször jelezte a Bizottság vonakodását a természetvédelmi terület visszaminősítését és a D. társaság Hamburgban, az Elba mellett lévő üzemének az Airbus A3XX végleges összeszerelése érdekében való kibővítésének lehetővé tételét illetően. A Bizottság csak kis idővel a német kancellár levelének kézhezvételét követően hagyta jóvá a visszaminősítést.

45 A felperes szerint a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. pontjából kitűnik, hogy az uniós bíróság hatáskörébe tartozik annak a felülvizsgálata, hogy a hozzáférésnek a megkeresett intézmény általi megtagadását érvényesen lehetett-e az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében említett kivételekre alapozni, éspedig függetlenül attól, hogy a hozzáférés megtagadása e kivételeknek az intézmény vagy az érintett tagállam általi mérlegeléséből ered-e.

46 A Bizottság álláspontja, amely abból az érvelésből áll, hogy az ő szerepe a tagállam indokainak rövid vizsgálatára korlátozódik, a kibocsátói szabály ismételt bevezetéséhez vezetne. A Bizottság feladata minden egyes esetben annak értékelése, hogy a hozzáférés iránti kérelem tárgyát képező dokumentum a szóban forgó kivételek hatálya alá tartozik-e.

47 A Dán Királyság úgy érvel, hogy az 1049/2001 rendelet szerint az uniós intézmények döntési önállósággal rendelkeznek. Ezen intézményeké a végső felelősség, hogy a hozzáférés megtagadásának igazoltságát ellenőrizzék, és el kell végezniük a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem tényleges értékelését.

48 Jóllehet bizonyos esetekben az uniós intézmények kivételesen a *prima facie* vizsgálatra szorítkozhatnak, az a tény, hogy a jelen esetben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében meghatározott eljárás alkalmazandó, nem igazolja a *prima facie* vizsgálat elegendő voltát.

49 A Finn Köztársaság hangsúlyozza, hogy a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet szerint, amennyiben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését kell alkalmazni, az érintett intézménynek a szóban forgó dokumentum vizsgálata útján mindig ellenőriznie kell, hogy alkalmazandók-e az említett dokumentumhoz való hozzáférési jog alóli kivételek, amelyeket az érintett tagállam terjesztett elő. Ha a Bizottság értékelése szerint a tagállam által hivatkozott indokok nem megfelelőek, az intézménynek a kérelmező számára hozzáférhetővé kell tennie az érintett dokumentumot. Mivel a jelen esetben a Bizottság nem tett eleget ennek a kötelezettségnek a Finn Köztársaság szerint a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

50 Az értelmezésének alátámasztására a Finn Köztársaság először is előterjeszti, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkében meghatározott kivételeket szigorúan kell értelmezni és alkalmazni.

51 Másodszor, az EK 253. cikk alapján fennálló indokolási kötelezettség az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján elfogadott megtagadó határozatra is vonatkozik. Az érintett tagállam csupán az Unió határozathozatali eljárásában való részvétel jogával rendelkezik (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 76. és 81. pontja). Mivel az Unió egyik intézményének

határozatáról van szó, ezen intézmény felelősségi körébe tartozik a szóban forgó kivételek alkalmazhatóságának helyes értékelése.

52 Harmadszor, a kibocsátói szabálynak az 1049/2001 rendelettel való eltörlésének nem volna jelentősége, ha – ahogyan azt a Bizottság állítja – ennek az intézménynek csak azt kellene megvizsgálni, hogy az érintett tagállam által hivatkozott kivétel nyilvánvalóan helytelen-e. A Finn Köztársaság ehhez hozzáteszi, hogy az uniós intézménynek minden egyes esetben meg kell vizsgálnia, hogy a dokumentum az említett rendelet 4. cikkében meghatározott kivételek hatálya alá tartozik-e.

53 A Svéd Királyság úgy érvel, hogy a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből kitűnik, hogy az érintett tagállamnak nincs általános és feltétel nélküli vétójoga, amely lehetővé tenné, hogy önkényesen tiltakozzon valamely dokumentumnak egy intézmény általi hozzáférhetővé tétele ellen, és köteles a tiltakozását az 1049/2001 rendeletben meghatározott hozzáférési jog alóli kivételekre való hivatkozással megfelelően megindokolni. Mindazonáltal ez az ítélet nem tisztázta, hogy az intézménynek milyen típusú vizsgálatot kell lefolytatnia, ha a tagállam tiltakozik a hozzáférhetővé tétel ellen.

54 A Svéd Királyság ebben a tekintetben kifejti, hogy a Bizottságnak meg kell győződnie arról, hogy a tagállamok indokolásai jogi szempontból alakilag és ténylegesen helyesek, és külön meg kell vizsgálnia az egyes dokumentumokat, valamint elemzést kell végeznie annak meghatározása céljából, hogy fennáll-e annak a konkrét és tényleges veszélye, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tétele megsért valamely oltalmazott érdeket. Az 1049/2001 rendelet egységes értelmezése fenntartásának fontossága is az intézmény vizsgálati joga mellett szól.

55 A Svéd Királyság szerint az intézmény határozatát a tagállamokkal való jóhiszemű együttműködés alapján folytatott párbeszédnek kell megelőznie. Bizonyos esetekben – például ha a tagállam pénzügyi- vagy gazdaságpolitikáját valamely kedvezőtlen hatás érheti – e tagállam szempontjának kell döntő jelentőséget kapnia. Más

esetekben, ha a dokumentum hozzáférhetővé tétele valamely intézmény döntéshozatali eljárásában súlyos kárt okozhat, a szóban forgó intézménynek kell nagyobb mérlegelési mozgástérrel rendelkeznie annak meghatározásához, hogy a tagállam érvelése nem kielégítő.

56 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a dokumentum esetében – amelynek a hozzáférhetővé tételét azért tagadták meg, mivel az egy tagállamtól származik – a Bíróság által a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben értelmezett 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését alkalmazta. A Bizottság úgy érvel, hogy a német hatóságok tiltakozásukat nyilvánították ki a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele ellen.

57 A Bizottság szerint az a központi kérdés, hogy mennyiben köteles tiszteletben tartani a tagállam által valamely dokumentum hozzáférhetővé tétele ellen kinyilvánított tiltakozást, ha ezt a tiltakozást kellően megalapozzák az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében meghatározott kivételekre tekintettel megfogalmazott indokok. Más szavakkal, meg kell határozni, hogy a Bizottság mennyiben köteles a tagállam értékelését a saját értékelésével helyettesíteni.

58 A Bizottság azt állítja, hogy az 1049/2001 rendelet két rendelkezése – nevezetesen a harmadik személytől származó dokumentumokhoz való hozzáférés általános szabályait meghatározó 4. cikk (4) bekezdése és a tagállamoktól származó dokumentumokra vonatkozó 4. cikk (5) bekezdése – olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben a dokumentum, amelyhez hozzáférést kérnek, nem az intézménytől, hanem harmadik személytől származik. A 4. cikk (5) bekezdésének az 1049/2001 rendeletbe való illesztésével a jogalkotó – az Amszterdami Szerződés záróokmányához csatolt, az EK 255. cikk (1) bekezdéséről szóló 35. sz. nyilatkozatnak megfelelően – különleges helyzetet biztosított a tagállamok számára.

59 A Bizottság szerint a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontjában a Bíróság kijelentette, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében foglalt, a tagállam előzetes beleegyezésének követelménye csupán üres frázissá válna, ha a tagállam által kinyilvánított, a tőle származó dokumentum hozzáférhetővé tételével szembeni tiltakozás ellenére, illetve akkor is, ha az intézmény nem rendelkezik a tagállam beleegyezésével, az intézmény mégis szabadon hozzáférhetővé tehetné az érintett dokumentumot. Ezt a követelményt teljesen megfosztaná a hatékony érvényesüléstől, ha a dokumentum hozzáférhetővé tételére vonatkozó előzetes beleegyezés megszerzésének szükségessége végső soron a dokumentumot birtokló intézmény tetszőleges szándékától függne. Ezen ítélet 45. és 46. pontja szerint a beleegyezés jogilag különbözik a puszta véleménytől, és a konzultációhoz való jog már messzemenően biztosítva van a tagállamok számára az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése értelmében.

60 A fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. pontjában a Bíróság hangsúlyozta, hogy az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésétől eltérően az említett rendelet 4. cikkének (5) bekezdése lehetőséget biztosít a tagállam számára, és kizárólag e lehetőségnek a konkrét esetben való tényleges kihasználása jár azzal a következménnyel, hogy a tagállam előzetes beleegyezése az érintett dokumentum jövőbeli hozzáférhetővé tételének szükséges feltételévé válik.

61 Eljárási szempontból a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. pontja szerint a valamely dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben tiltakozást kinyilvánító tagállam a tiltakozását az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében előírt kivételek alapján köteles megindokolni. Ezen ítélet 45–47. és 76. pontjából következik, hogy a megfelelően megindokolt tiltakozás megakadályozza a Bizottság számára az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételét.

62 A Bizottság nem tehet eleget a tagállam által kinyilvánított tiltakozásnak – tehát a saját értékelésére kell hagyatkoznia – ha e tiltakozás minden indokolást nélkülöz, vagy ha az előadott indokolást nem az 1049/2001 rendeletben felsorolt kivételekre hivatkozva fogalmazták meg (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 88. pontja).

63 A fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 89. pontja szerint a Bizottság a megtagadó határozatában köteles utalni azokra az okokra, amelyekre a tagállam azon következtetés levonása érdekében hivatkozott, hogy alkalmazni kell a rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében előírt hozzáférési jog alóli kivételek valamelyikét.

64 A Bizottság úgy érvel, hogy betartotta az 1049/2001 rendelet szerinti – a Bíróság által a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben értelmezett – kötelezettségeket. Ugyanis a Bizottság azt állítja, hogy konzultáltak a német hatóságokkal, amelyek tiltakoztak a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele ellen, és az álláspontjuk alátámasztására az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik és negyedik francia bekezdésében foglalt kivételekre hivatkoztak. A Bizottság ezt követően megvizsgálta, hogy első ránézésre helyesen hivatkoztak-e a kivételekre, majd megállapítva, hogy ez így van, az érveit a megtagadó határozat érveibe foglalta.

65 A Bizottság szerint, ha valamely tagállam tiltakozást nyilvánít ki, a Bizottság által elvégzendő ellenőrzés arra korlátozódik, hogy ez a tiltakozás első ránézésre az 1049/2001 rendeletben előírt kivételeken alapul-e, és nem nyilvánvalóan helytelen-e az e kivételekre való hivatkozás. A kivétel nyilvánvalóan helytelen, ha a tagállam arra abból a célból hivatkozik, hogy megtagadja a hozzáférést egy olyan dokumentumhoz, amely egyértelműen nem tartozik a kivételnek az uniós bíróság értelmezése szerinti hatálya alá.

66 A megtámadott határozat jogszerűsége bírósági felülvizsgálatának szintén annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy a Bizottság kellően meggyőződött-e arról, hogy az alkalmazandó kivételekre nem nyilvánvalóan helytelenül hivatkoztak-e.

A Törvényszék álláspontja

67 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet (4) preambulumbekezdéséből és 1. cikkéből következően e rendelet célja, hogy a lehető legteljesebb érvényt szerezzen az intézmények birtokában lévő dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának. Az említett rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerint ez a jog nem csupán az intézmény által kiállított, hanem az általuk harmadik személyektől kapott dokumentumokra is vonatkozik, amelyek között a tagállamok is szerepelnek, ahogyan ezt a rendelet 3. cikkének b) pontja kifejezetten meghatározza.

68 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke írja elő a dokumentumhoz való hozzáférés alóli jog alóli kivételeket. E cikk (5) bekezdése kimondja, hogy bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye hozzáférhetővé.

69 A jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaság az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján rendelkezésére álló jogot gyakorolta, és azt kérte a Bizottságtól, hogy ne tegye hozzáférhetővé a német kancellár levelét. A Németországi Szövetségi Köztársaság a tiltakozását a tagállam nemzetközi kapcsolataival és gazdaságpolitikájával kapcsolatos közérdek védelmére alapozta, amelyet az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik és negyedik francia bekezdése ír elő, valamint a Bizottság döntéshozatali eljárásának védelmére vonatkozó kivételre, amelyet ugyanezen rendelet 4. cikke (3) bekezdésének második albekezdése ír elő. A Bizottság továbbá a megtámadott határozatban a német kancellár leveléhez való hozzáférés megtagadását az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a német hatóságok által kinyilvánított tiltakozásra alapozta.

70 Meg kell tehát vizsgálni a német hatóságok által az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében kifejezett tiltakozás terjedelmét.

71 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy ahogy az a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből (81. pont) kitűnik, ez a rendelkezés eljárási jellegű, mivel az egy uniós határozat elfogadására vonatkozó eljárásról szól.

72 Eltérően az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdésétől, amely a harmadik személyek számára, a tőlük származó dokumentumok esetében csak konzultációs jogot biztosít, e cikk (5) bekezdése a tagállam előzetes beleegyezését, annak kérésére a tagállamtól származó dokumentum hozzáférhetővé tételének szükséges feltételévé teszi. Ebben az esetben az érintett tagállam beleegyezésével nem rendelkező intézmény nem teheti hozzáférhetővé a szóban forgó dokumentumot (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontja). A jelen esetben a dokumentumhoz való hozzáférés iránti bizottság határozat tehát a tagállam által a megtámadott határozat meghozatalának eljárása keretében a tagállam által hozott határozattól függött.

73 Mindazonáltal a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 58. pontja szerint az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem biztosít a tagállam számára olyan általános és feltétel nélküli vétójogot, amely lehetővé tenné, hogy valamely intézmény birtokában lévő bármely dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben pusztán diszkrecionális alapon tiltakozhasson – anélkül, hogy döntését meg kellene indokolnia – egyszerűen amiatt, hogy a dokumentum ettől a tagállamtól származik.

74 A fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 76. pontja szerint az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének rendelkezése által az érintett tagállamra ruházott hatáskör gyakorlását korlátozzák az e cikk (1)–(3) bekezdésében felsorolt tárgyakra vonatkozó kivételek, és a tagállam e tekintetben csupán az uniós intézmény döntésében való részvételi jogosultsággal rendelkezik. Az érintett tagállam előzetes beleegyezése, amelyre az említett rendelet 4. cikkének (5) bekezdése utal, ennélfogva nem a diszkrecionális vétójoghoz, hanem az ugyanezen rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésére alapított kivételek hiányát illető kedvező véleményhez hasonlít. Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésével így bevezetett döntéshozatali eljárás megköveteli tehát, hogy az intézmény és az érintett tagállam tartsa magát az említett rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt

tárgyakra vonatkozó kivételekhez (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 83. pontja).

75 Ezenkívül rá kell mutatni, hogy a közösségi jog ilyen szabályainak végrehajtása az intézmény és az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében biztosított lehetőséggel élő tagállam közös feladata. Az érintett intézmény és az érintett tagállam részvételével zajló szóban forgó döntéshozatali eljárás keretében, amelynek annak meghatározása a célja, hogy az említett rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében megfogalmazott valamelyik tárgyra vonatkozó kivétel értelmében meg kell-e tagadni a dokumentumhoz való hozzáférést, az intézmény és a tagállam köteles tiszteletben tartani az EK 10. cikkben foglalt és az 1049/2001 rendelet (15) preambulumbekezdésében felidézett jóhiszemű együttműködés kötelezettségét (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 85. pontja).

76 Az a tagállam, amely e párbeszédet követően tiltakozik a szóban forgó dokumentum hozzáférhetővé tétele ellen ezt a tiltakozását az említett kivételek alapján köteles megindokolni (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. pontja).

77 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése csak akkor hatalmazza fel az érintett tagállamot arra, hogy a tőle származó dokumentumok hozzáférhetővé tételével szemben tiltakozzék, ha tiltakozását az e cikk (1)–(3) bekezdésében említett tárgyakra vonatkozó kivételekre alapozza, és e tekintetben álláspontját megfelelően megindokolja (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. és 99. pontja).

78 A jelen esetben az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének a Bizottsággal vonatkozásában fennálló hatályát illetően emlékeztetni kell arra, hogy ahogyan azt a Bíróság a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. pontjában megállapította, a kérelmező vonatkozásában az érintett a tagállam beavatkozása nem érinti azon határozat uniós jogi aktus jellegét, amelyet később az

intézmény az kérelmező által az intézmény birtokában lévő valamely dokumentumra vonatkozóan az intézményhez benyújtott hozzáférés iránti kérelemre válaszolva közöl az kérelmezővel. Ez a szempont annál is inkább fontos, ha ez a határozat kizárólag az említett tárgyakra vonatkozó kivételek alkalmazhatóságára vonatkozó tagállam által végzett vizsgálaton alapul.

79 A Bizottság a dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadó határozat megalkotójaként felelős ezen határozat jogszerűségéért. A valamely tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása előtt a Bizottságnak meg kell tehát vizsgálnia, hogy ez a tagállam az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében előírt tárgyakra vonatkozó kivételekre alapította-e a tiltakozását, és hogy ebben a vonatkozásban megfelelően megindokolta-e az álláspontját.

80 Rá kell mutatni, hogy a jelen esetben a tárgyra vonatkozó kivételek alkalmazhatóságára vonatkozó vizsgálatnak ki kell tűnnie az uniós intézmény határozatának indokolásából (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-14/98. sz., Hautala kontra Tanács ügyben 1999. június 19-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2489. o.] 67. pontját; T-188/98. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1959. o.] 38. pontját és T-2/03. sz., Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben 2005. április 13-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1121. o.] 69. pontját). Ha a megtagadó határozat kizárólag az említett kivételek alkalmazhatóságának az érintett tagállam általi vizsgálatán alapul, a kivételek alkalmazhatósága végső soron e tagállam érvelésén alapul. Ebből következően a tagállam érvelésének ki kell tűnnie az uniós intézmény határozatának indokolásából.

81 Amennyiben a Bizottság nem tiltakozik a szóban forgó dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben, és a határozatában a tagállam által hivatkozott indokokra utal, az uniós bíróságnak az e tagállam által előterjesztett és az említett határozatban megismételt indokokat kell megvizsgálnia.

82 Mivel az állandó ítélkezési gyakorlatból következően, az uniós intézmény határozatának indokolását az adott ügy természetéhez kell igazítani, valamint abból világosan

és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének (lásd a Bíróság C-266/05. P. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2007. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 2007., I-1233. o.] 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), hangsúlyozni kell, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében benyújtott kérelem keretében az érintett tagállam által előterjesztett indokolásnak olyan jellegűnek kell lennie, amely eleget tesz az ugyanezen rendelet értelmében vett dokumentumokhoz való hozzáférés jogának területén az ítélkezési gyakorlat által értelmezett EK 253. cikk rendelkezéseinek. Az érintett tagállam által előterjesztett indokolásnak lehetővé kell tennie a kérelmező számára, hogy megértse a hozzáférés vele szembeni megtagadásának eredetét és okait, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig azt, hogy a ráruházott felülvizsgálati jogkört adott esetben gyakorolja (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 89. pontja).

83 A Bíróság már határozott arról, hogy a Bizottság nem adhat helyt a tagállam által a tőle származó dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben kinyilvánított tiltakozásnak, ha e tiltakozás minden indokolást nélkülöz, vagy ha az előadott indokolást nem az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében felsorolt kivételekre hivatkozva fogalmazták meg (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 88. pontja). A hozzáférést megtagadó határozat elfogadására irányuló eljárásban a Bizottságnak meg kell győződnie az ilyen indokolás fennállásáról, és arra utalnia kell a végül elfogadott határozatban (a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 99. pontja).

84 A jelen ügy vizsgálata keretében hangsúlyozni kell, hogy nem szükséges eldönteni azt a kérdést, hogy a Bizottság – annak pusztán formális vizsgálatán kívül, hogy a fennáll-e a hozzáférés tagállam általi megtagadásának indokolása, és hivatkoztak-e az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében meghatározott kivételekre – a tagállam által hivatkozott megtagadási indokok *prima facie* vizsgálatára vagy azok teljes vizsgálatára volt-e köteles.

85 Ugyanis a valamely tagállamtól származó dokumentumnak a tagállam előzetes beleegyezése nélküli hozzáférhetővé tételét vagy a hozzáférés megtagadását illetően, az ilyen hozzáférhetővé tétel vagy hozzáférés megtagadásának jogszerűségére vonatkozó vizsgálat két szintjét lehet megkülönböztetni, nevezetesen azt, amelyet az

1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a tagállam által kinyilvánított tiltakozás esetében a Bizottság jogosult elvégezni, és azt, amelyet a Bizottságnak a hozzáférés megadásáról vagy megtagadásáról szóló végső határozata esetében az uniós bíróság jogosult elvégezni.

86 A jelen ügy a Bizottság olyan megtagadó határozatára vonatkozik, amely nem áll ellentmondásban az érintett tagállam által hivatkozott tiltakozási indokokkal, hanem azokon alapul, amelynek következtében tehát a szóban forgó dokumentumot nem tették hozzáférhetővé. A jelen esetben vizsgálandó kérdés tehát nem azon vizsgálat típusára vonatkozik, amelynek elvégzésére az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a tagállam által kinyilvánított tiltakozás esetében a Bizottság jogosult volt. Mivel a megtámadott határozat megegyezik az érintett tagállam kérelmével, nincs jelentősége annak a kérdésnek, hogy a Bizottság a tagállam által hivatkozott tiltakozási indokok *prima facie* vizsgálatára vagy azok teljes vizsgálatára volt-e jogosult. Ezen kérdés vizsgálatára abban az esetben volna szükség, ha a Bizottság határozata nem egyezne meg a tagállam kérelmével. Amennyiben a bizottság határozata a tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférést a tagállamnak az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti kérelme alapján elutasítja a felülvizsgálat azon típusát kell azonosítani, amelyet az uniós bíróság a szóban forgó dokumentumhoz való hozzáférésre vonatkozó bizottsági határozat vonatkozásában jogosult lefolytatni.

87 Az ilyen megtagadó határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatát illetően a fenti 14. pontban hivatkozott Svédország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. pontjából kitűnik, hogy az uniós bíróság hatáskörébe tartozik, hogy azon kérelmező kérelmére, akivel szemben a megkeresett intézmény a hozzáférést megtagadta, felülvizsgálja, vajon a hozzáférés megtagadását érvényesen lehetett-e az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételekre alapozni, éspedig függetlenül attól, hogy a hozzáférés megtagadása e kivételeknek az intézmény vagy az érintett tagállam általi mérlegeléséből ered-e. Ebből következik, hogy a Bizottság állításával ellentétben az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének alkalmazása miatt az uniós bíróság vizsgálata nem korlátozódik a *prima facie* vizsgálatra. E rendelkezés alkalmazása tehát nem akadályozza meg a Bizottság megtagadó határozatának teljes vizsgálatát, amely határozatnak tiszteletben kell tartani többek között az indokolási kötelezettséget, és amelynek az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében

előírt kivételek alkalmazhatóságára vonatkozó – az érintett tagállam által elvégzett – tartalmi értékelésen kell alapulnia.

88 A szóban forgó tárgyakra vonatkozó kivételek alkalmazhatóságának az uniós bíróság általi teljes vizsgálata nem feltétlenül foglalja magában, hogy a Bizottság a tagállam által az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a tagállam által kinyilvánított tiltakozásra vonatkozó teljes vizsgálat lefolytatására jogosult-e, vagy sem. Még ha a Bizottság meg is tagadta a tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférést, miután a *prima facie* vizsgálat alapján megállapította, hogy szerinte az e tagállam által előterjesztett tiltakozási indokokra nem nyilvánvalóan helytelenül hivatkoztak, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének alkalmazása miatt az uniós bíróság vizsgálata nem korlátozódik az e cikk (1)–(3) bekezdésében meghatározott tárgyakra vonatkozó kivételek alkalmazhatóságának *prima facie* vizsgálatára, mivel a Bíróság az érintett tagállam tartalmi értekelése alapján vizsgálja e kivételek alkalmazhatóságát.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja harmadik és negyedik francia bekezdésének megsértésére alapított első jogalapról

89 Ez a jogalap két részből áll, amelyeket együttesen kell megvizsgálni. A jogalap a tagállam nemzetközi kapcsolataira és gazdaságpolitikájára vonatkozó közérdek védelméhez kapcsolódó hozzáférési jog alóli kivételekre vonatkozik.

A felek érvei

90 Először is, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik francia bekezdésében előírt nemzetközi kapcsolatokra vonatkozó közérdek védelméhez kapcsolódó hozzáférési jog alóli kivételt illetően a felperes úgy érvel, hogy ez a rendelkezés nem vonatkozik az Unió belső kapcsolataira. A felperes szerint a nemzetközi kapcsolatok csak az uniós intézmények és a harmadik országok vagy a nemzetközi szervezetek közötti kapcsolatokat foglalják magukban.

91 A felperes szerint a Bizottság a megtámadott határozatban kizárólag a Németországi Szövetségi Köztársaság, az uniós intézmények és a többi tagállam közötti kapcsolatokra hivatkozott. Ebből következően a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot a szóban forgó rendelkezés alkalmazásával.

92 Másodszor, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának negyedik francia bekezdésében előírt tagállami gazdaságpolitikára vonatkozó közérdek védelméhez kapcsolódó hozzáférési jog alóli kivételt illetően, a Bizottság a megtámadott határozatban beérte annak kimondásával, hogy a szóban forgó dokumentum egy kizárólag belső használatra készített bizalmas nyilatkozatra vonatkozik, és hogy ebből következően annak hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikájának bizalmas jellegét. A Bizottság nem közölt semmilyen további indokot.

93 A felperes szerint a megtámadott határozat rövidségét indokolttá tehetné, ha a német kancellár levele valóban bizalmas jellegű lenne. A felperes hangsúlyozza, hogy az tehát a kérdés, hogy a német kancellár levele bizalmas jellegű-e, vagy sem. A felperes számára nehezen érthető, hogy ez a levél ennyire érzékeny információkat tartalmazhat, de emlékeztet arra, hogy azt nem nézhette meg. A Bizottság köteles annak bizonyítására, hogy a német kancellár levele bizalmas jellegű.

94 A felperes a Finn Köztársaság beavatkozási beadványára vonatkozó észrevételében ezt azzal egészíti ki, hogy ez annál is inkább így van, mivel hosszú idő telt el az e dokumentumban foglalt információk Bizottság általi kézhezvétele óta. A Bizottságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése alapján újból át kellett volna gondolnia azokat a tényleges indokokat, amelyek miatt a német kancellár levelét nem tette hozzáférhetővé.

95 A Bizottság állításával ellentétben csak az eljárásban részt vevő fél számára lehet széles mérlegelési mozgásteret biztosítani. Az ilyen mérlegelési jogkör gyakorlása ebből következően az uniós bíróság által felülvizsgálható. A jelen esetben a határozatot az eljárásban részt nem vevő harmadik személy, azaz egy tagállam hozta meg, amely esetében ezen jogkör gyakorlását nem vizsgálhatja felül a bíróság. Ez a tagállam tehát nem rendelkezik széles mérlegelési mozgástérrel, de a hatáskörének gyakorlását korlátozzák az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek.

96 A Dán Királyság úgy érvel, hogy a Bizottság a megtámadott határozat vonatkozásában nem tartotta tiszteletben az indokolási kötelezettségét.

97 A Finn Köztársaság ezt azzal egészíti ki, hogy a Bizottság állításával ellentétben a felperesnek nem kell bizonyítania, hogy a szóban forgó kivétel az érintett dokumentum esetében nem alkalmazható, mivel nincs elegendő ismerete a dokumentum tartalmáról.

98 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése szerinti hozzáférési jog alóli kivételek időbeli alkalmazhatóságát illetően a felperes által támogatott Finn Köztársaság, a Dán Királyság és a Svéd Királyság hangsúlyozza, hogy ez a rendelkezés elválaszthatatlanul összekapcsolódik az ugyanezen cikk (1)–(3) bekezdésének rendelkezéseivel.

99 A Svéd Királyság hangsúlyozza, hogy nem alkalmazható az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik francia bekezdése, mivel a szóban forgó kapcsolatoknak nincs nemzetközi jellege.

100 A Bizottság vitatja a felperes és a beavatkozók érvelését.

A Törvényszék álláspontja

101 E jogalap keretében a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság a német kancellár leveléhez való hozzáférés megtagadását érvényesen nem alapozhatta a német hatóságok által az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése értelmében kinyilvánított tiltakozásra, a tagállam nemzetközi kapcsolatait és gazdaságpolitikáját illetően a közérdek védelmére vonatkozó hozzáférési jog alóli kivételek alapján, amelyeket az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik és negyedik preambulumbekezdése ír elő.

102 Először is az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének értelmezésére vonatkozó megfontolások (lásd a fenti 67–88. pontot) fényében meg kell vizsgálni az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának negyedik francia bekezdésében előírt, a tagállam gazdaságpolitikáját érintő közérdek védelmére vonatkozó hozzáférési jog alóli kivételekre alapított kifogást.

103 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján a tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés Bizottság általi megtagadásának jelen esetében az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott – közérdekre vonatkozó – kivételek alkalmazása a tagállam, és nem a Bizottság tartalmi értékelésén alapult.

104 Márpedig az ilyen határozat jogszerűségére vonatkozóan az uniós bíróság által végzett felülvizsgálat terjedelmét illetően rá kell mutatni, hogy a Bíróság már megállapította az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott egyik tárgyra vonatkozó kivételnek az említett rendelet 4. cikke (5) bekezdésének hatálya alá nem tartozó intézmény általi alkalmazásának keretében, hogy az említett intézmény részére széles mérlegelési mozgásteret kell elismerni annak meghatározásában, sértheti-e a közérdeket az e kivételekkel érintett tárgykörökbe tartozó dokumentum hozzáférhetővé tétele. A Bíróság ezt a mérlegelési mozgásteret többek között arra alapozta, hogy az ilyen megtagadó határozat különleges óvatosságot igénylően összetett és kényes, és hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt szempontok igen általánosak (a fenti 82. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács ügyben hozott ítélet 34–36. pontja).

105 Ez az érvelés abban az esetben is érvényes, ha az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján a tagállamtól származó dokumentumhoz való hozzáférés Bizottság általi megtagadásának jelen esetében az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott tárgyakra vonatkozó kivételek alkalmazása a tagállam értékelésén alapul. Ebben a tekintetben ezt ki kell egészíteni azzal, hogy e tagállam politikai felelősségéhez tartozik azon kérdés értékelése, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tétele veszélyezteti-e az ezen tárgyakra vonatkozó kivételekkel védett érdekeket (lásd analógia útján a Törvényszék fenti 80. pontban hivatkozott Hautala kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 71. pontját és T-211/00. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2002. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-485. o.] 53. pontját). Ebben az esetben ezen tagállamnak – az intézményhez hasonlóan – széles mérlegelési jogkörrel kell rendelkeznie.

106 Ebből következően a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaság részére széles mérlegelési jogkört kell elismerni annak meghatározásában, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának negyedik francia bekezdésében meghatározott kivétel hatálya alá tartozó területeken sértheti-e a közérdeket az e kivételekkel érintett tárgykörökbe tartozó dokumentum hozzáférhetővé tétele.

107 Az uniós bíróság felülvizsgálata tehát az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények tárgyi pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik (lásd ebben az értelemben a fenti 82. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács ügyben hozott ítélet 34. és 64. pontját).

108 Az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának negyedik francia bekezdésében meghatározott, a tagállam gazdaságpolitikáját érintő közérdek védelmére vonatkozó hozzáférési jogi kivételekre alapított kifogást illetően a felperes először is azzal az érveléssel vitatja a megtámadott határozat e kivételre vonatkozó indokolásának megfelelő jellegét, hogy a Bizottság megelégedett azzal, hogy bármilyen további ok megjelölése nélkül röviden megfogalmazta a német kancellár levelében található nyilatkozat bizalmas jellegét, másodszor vitatja e kivételnek a jelen esetben való alkalmazhatóságát. A Dán Királyság úgy érvel, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a megtámadott határozat vonatkozásában rá háruló indokolási kötelezettséget.

109 Ami először is a megtámadott határozat indokolását illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk alapján az indokolást az adott ügy természetéhez kell igazítani, valamint világosan és kétértelműségtől mentesen kell megfogalmazni a jogi aktust kiadó intézmény érvelését, hogy az az érdekeltek számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkört gyakorolhatóvá tegye. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére és a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján eldönthető a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek (lásd a fenti 82. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács ügyben hozott ítélet 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

110 A dokumentumhoz való hozzáférést az 1049/2001 rendelet 4. cikkében meghatározott kivétel alapján megtagadó határozat esetében az indokolásnak magyarázatot kell adnia arra a kérdésre, hogy az e dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen hogyan sérthetné az 1049/2001 rendeletnek az intézmény által hivatkozott 4. cikkében előírt kivétellel védett érdeket (a Bíróság C-39/05. P. és C-52/05. P. sz., Svédország és Turco kontra Tanács ügyben 2008. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2008., I-4723. o.] 49. pontja és a Törvényszék T-121/05. sz., Borax Europe kontra Bizottság ügyben 2009. március 11-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 37. pontja).

111 Azonban esetleg nem lehetséges minden egyes dokumentum bizalmas jellegének indokait feltüntetni a dokumentum tartalmának hozzáférhetővé tétele, és így a kivétel lényegi céljától való megfosztása nélkül (lásd a Törvényszék T-110/03., T-150/03. és T-405/03. sz., Sison kontra Tanács egyesített ügyekben 2005. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1429. o.] 60. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakolatot). A felperes állításával ellentétben ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazása nem követeli meg, hogy az 1049/2001 rendelet 9. cikkének értelmében vett minősített dokumentumokról legyen szó (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-105/95. sz., WWF UK kontra Bizottság ügyben 1997. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-313. o.] 65. pontját; T-264/04. sz., WWF European Policy Programme kontra Tanács ügyben 2007. április 25-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-911. o.] 37. pontját és T-380/04. sz., Terezakis kontra Bizottság ügyben 2008. január 30-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 71. pontját).

112 Ugyanis, ahogyan azt a Bíróság kimondta, a szóban forgó kivételekkel védett érdekeket közvetetten sértő adatok feltüntetésétől való tartózkodás szükségességét az 1049/2001 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése emeli ki (a fenti 82. pontban hivatkozott Sison kontra Bizottság ügyben 2007. február 1-jén hozott ítélet 83. pontja). Ez a rendelkezés többek között előírja: amennyiben az intézmény nyilvántartásában szereplő dokumentumra hivatkozás történik – függetlenül attól, hogy ez a dokumentum az említett rendelet 9. cikke értelmében minősített jellegű-e – a hivatkozást oly módon kell megszerkeszteni, hogy az ne sértse az ugyanezen rendelet 4. cikkében meghatározott érdekek védelmét.

113 A jelen esetben a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja negyedik francia bekezdésének vonatkozásában a német kancellár leveléhez való

hozzáférést megtagadó döntéséhez azt tényt vette alapul, hogy e levél hozzáférhetővé tétele a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikáját illetően sérti a közérdek védelmét. A német hatóságoknak a megtámadott határozatban kifejtett indokolása szerint a német kancellár levele egy kizárólag belső használatra készített bizalmas nyilatkozatra vonatkozik. Ez a levél a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikáját érintő bizalmas ügyre vonatkozik. E levél hozzáférhetővé tétele sérti a bizalmas jelleget, és veszélyezteti a Németországi Szövetségi Köztársaság és más tagállamok gazdaságpolitikáját (lásd a fenti 24. pontot).

114 A megtámadott határozat ezen indokolása a rövidsége ellenére megfelel az ügy összefüggéseinek, és elegendő ahhoz, hogy a felperes értékelhesse a szóban forgó dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásának indokait, és hogy az uniós bíróság elvégezhesse feladatát, a jogszerűség felülvizsgálatát.

115 Rá kell ugyanis mutatni arra, hogy a felperes jól ismeri az ügy összefüggéseit.

116 Egyrészt a felperes tudott a Bizottság 2000. április 19-i kedvező véleményéről a szóban forgó ipari projektnek a Mühlenberger Loch területén való megvalósítását illetően, amely az irányelv 92/43 irányelv alapján védett terület. Ez a projekt az Airbus A3XX végleges összeszerelése érdekében a D. társaság üzemének kibővítését foglalta magában. A 2000. április 19-i véleményében a Bizottság különösen a 92/43 irányelv 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett nyomós közérdeken alapuló kényszerítő indokokat értékelte, amelyekre a német hatóságok az említett projekt megvalósítása érdekében hivatkoztak, azaz olyan gazdasági és társadalmi okokat, hogy a természeti területre gyakorolt hatások vizsgálatának kedvezőtlen eredménye ellenére, más megoldás hiányában az említett projektnek rendkívüli gazdasági jelentősége van Hamburg város, Észak-Németország és az európai repüléstechnikai ipar számára. Ezen

nyomós közérdeken alapuló kényszerítő okok miatt a Bizottság a véleményében úgy ítélte meg, hogy a projekt kedvezőtlen hatásai igazoltak.

117 Másrészt, a Bizottság a megtámadott határozat mellékleteként a német hatóságoktól származó, összes olyan dokumentumot átadta a felperesnek, amelyeket utóbbi a Bizottságtól igényelt – a német kancellár levele kivételével.

118 Ebben az összefüggésben, mivel megjelölte, hogy a német kancellárnak a Bizottság elnökéhez intézett levele egy olyan bizalmas nyilatkozatra vonatkozik, amelynek hozzáférhetővé tétele veszélyeztetné a Németországi Szövetségi Köztársaság és a többi tagállam gazdaságpolitikáját, a megtámadott határozat indokolásából egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság szerint az e dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen hogyan sértheti a szóban forgó kivétellel védett érdeket. További információk megemlítése és különösen az érintett dokumentumban található meghatározott nyilatkozatra való utalás megfoszthatta volna a céljától a hivatkozott kivételt (lásd ebben az értelemben a fenti 111. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács egyesített ügyekben 2005. április 26-án hozott ítélet 62. pontját).

119 Ebből következően a Bizottság nem sértette meg az indokolási kötelezettséget.

120 Másodszor, a szóban forgó kivételnek a jelen esetben való alkalmazhatóságát illetően meg kell vizsgálni, hogy a német hatóságok nyilvánvaló hibáján alapul-e az az értékelés, amely szerint a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele sérthette a közérdek védelmét a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikáját illetően.

121 Az ilyen kivételeket, mivel eltérnek a dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű nyilvános hozzáférés elvétől, megszorítóan kell értelmezni és alkalmazni (lásd a fenti 82. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács ügyben 2007. február 1-jén hozott ítélet 63. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

122 A felperes által igényelt dokumentumok hozzáférhetővé tételének megakadályozása előtt a német hatóságok kötelesek voltak megvizsgálni, hogy a rendelkezésükre álló információkra tekintettel a dokumentum hozzáférhetővé tétele ténylegesen sérthette-e a hozzáférés megtagadását lehetővé tevő kivételekkel védett közérdek valamely szempontját. E kivételek alkalmazhatóságához a közérdek sérelmének ésszerűen előre láthatónak, nem csak elvi lehetőségnek kell lennie (a fenti 105. pontban hivatkozott Kuijer kontra Tanács ügyben hozott ítélet 55. és 56. pontja és a fenti 111. pontban hivatkozott WWF European Policy Programme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 39. pontja). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet konkrétan kell vizsgálni (lásd a fenti 80. pontban hivatkozott Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 69. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). E konkrét vizsgálatot egyébként a kérelemmel érintett minden dokumentum vonatkozásában el kell végezni. Ugyanis az 1049/2001 rendeletből adódóan a rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében írt kivételek mind „a dokumentum[ra]" vonatkoznak (a Törvényszék fenti 80. pontban hivatkozott Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 70. pontja és T-391/03. és T-70/04. sz., Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2023. o.] 116. pontja).

123 A jelen esetben először is a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a felperes dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmét az e kérelemben meghatározott minden egyes dokumentum vonatkozásában megvizsgálták. Ugyanis, mivel a német hatóságok nem akadályozták meg a Hamburg várostól és a Németországi Szövetségi Köztársaságtól származó, a megtámadott határozatban külön megjelölt nyolc dokumentum hozzáférhetővé tételét, hanem az erre vonatkozó sajátos indokok közlésével kizárólag a német kancellár levelének hozzáférhetővé tételét akadályozták meg, a Bizottság ehhez a nyolc dokumentumhoz megadta a hozzáférést, és kizárólag a német kancellár levelének hozzáférhetővé tételét tagadta meg (lásd a fenti 22. pontot).

124 Másodszor, a német hatóságok nem követtek el nyilvánvaló értékelési hibát azáltal, hogy a szóban forgó dokumentum vizsgálata keretében arra következtettek, hogy a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele sértheti a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikáját. A szóban forgó projekt gazdasági jelentőségére tekintettel nem nyilvánvalóan téves az az értékelés, amely szerint ez előre látható veszély és nem csak elvi lehetőség volt.

125 Ugyanis, egyrészt a német hatóságok által nyújtott, a megtámadott határozatba foglalt indokolásból kitűnik, hogy ezek a hatóságok e következtetés levonása érdekében elvégezték a német kancellár levelének konkrét vizsgálatát. A német hatóságok a tiltakozásukban a német kancellár e dokumentumba foglalt nyilatkozatát vették alapul, és nem csupán olyan absztrakt tényeket mint amilyen többek között az a körülmény, hogy ez a levél az akkori német kancellártól származik.

126 Másrészt, ahogyan azt a Bizottság előadta, anélkül hogy ebben a kérdésben a felperes cáfolta volna, a 2000. április 19-i vélemény vizsgálatából kitűnik, hogy a kérdéses természeti terület visszaminősítéséhez kapcsolódó tét lényegét gazdaságpolitikai megfontolások alkották. A Bizottság 2000. április 19-i véleménye lényegében arra a kérdésre vonatkozott, hogy a fennálltak-e olyan további – a 92/43 irányelv 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett – nyomós közérdeken alapuló kényszerítő indokok mint az Airbus A3XX végleges összeszerelése érdekében a D. társaság üzeme kibővítésének rendkívüli gazdasági jelentősége Hamburg város, Észak-Németország és az európai repüléstechnikai ipar számára, amelyek a szóban forgó természeti területre gyakorolt hatások vizsgálatának kedvezőtlen eredménye ellenére, más megoldás hiányában igazolják e projekt megvalósítását. A felperes nem vitatta a gazdaságpolitikai megfontolások fennállását.

127 A fentiekre tekintettel arra kell következtetni, hogy nem nyilvánvaló hibán alapul a német hatóságok részéről az az értékelés, amely szerint a német kancellár levelének hozzáférhetővé tétele a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikáját illetően sérti a közérdek védelmét.

128 Ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg a felperesnek az az érvelése, amely szerint, tekintettel a levél német kancellár általi elküldése óta eltelt időre, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése értelmében a hozzáférés megtagadása már nem igazolható e levél tartalma alapján, és amely szerint a Bizottságnak újból meg kellett volna fontolnia azokat az indokokat, amelyek miatt ezt a levelet nem tette hozzáférhetővé.

129 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése szerint a szóban forgó kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. A kivételek maximum 30 éves időtartamra alkalmazhatók.

130 A jelen esetben a felperes csak a Finn Köztársaság beadványára vonatkozó észrevételében tesz említést az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése értelmében vett hozzáférési jog alóli kivételekről. Ugyanis a keresetlevél nem tartalmaz az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó érvelést. A Finn Köztársaság a beavatkozási beadványában azt állítja, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (7) bekezdésének állítólagos megsértésére kizárólag a Bizottság döntéshozatali eljárására vonatkozóan az e rendelet 4. cikke (3) bekezdésének második albezdésében meghatározott hozzáférési jog alóli kivétel keretében került sor. Az e beadványra vonatkozó észrevételeiben a felperes elfogadja a Finn Köztársaság által megfogalmazott elgondolást, és azt kiterjeszti a jelen jogalapban meghatározott kivételekre.

131 Rá kell mutatni, hogy mivel a kereset és az abban felhozott kifogások elfogadhatósági feltételeinek teljesülése nélkülözhetetlenek az eljárás folytatásához, a Törvényszék az eljárási szabályzata 113. cikke értelmében azokat hivatalból vizsgálhatja (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-517/08. P. sz., Makhteshim-Agan Holding és társai kontra Bizottság ügyben 2010. április 15-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 54. pontját, és a Törvényszék T-437/05. sz., Brink's Security Luxembourg

kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-3233. o.] 54. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

132 Az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának együttesen értelmezett rendelkezései szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, valamint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

133 Az a tény tehát, hogy a felperes valamely jogi adatról a Törvényszék előtti eljárás során szerzett tudomást, nem jelenti azt, hogy ez az adat az eljárás során felmerült jogi elemnek minősül. Az is szükséges ezenfelül, hogy a felperes korábban nem volt képes ezen elemről tudomást szerezni (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-340/04. sz., France Télécom kontra Bizottság ügyben 2007. március 8-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-573. o.] 164. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy nem tűnik ki az aktából, hogy a felperes nem volt képes tudomást szerezni a hozzáférési jog alóli szóban forgó kivételek időbeli alkalmazásának esetleges megsértéséről.

134 A fentiekre tekintettel arra kell következtetni, hogy elfogadhatatlan a felperesnek az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdésére vonatkozó érvelése, mivel ez az érvelés olyan új jogalapnak minősül, amelyet a felperes nem hozott fel a keresetlevélben. Egyebekben rá kell mutatni, hogy ez az érvelés nem minősül a felperes által a keresetlevélben megfogalmazott jogalapok kiegészítésének.

135 Ugyanis a felperes és a beavatkozók állításával ellentétben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése nem kapcsolódik elválaszthatatlanul e cikk (1)–(3) bekezdésének rendelkezéseihez. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (7) bekezdésének rendelkezései valóban együttesen alkalmazandóak e cikk (1)–(3) bekezdésében előírt hozzáférési jog alóli kivételekkel. Mindazonáltal ebből nem lehet arra következtetni, hogy az e rendelkezések egy részének megsértésére vonatkozó előterjesztés ténye az

e rendelkezések összességének megsértésére való hivatkozást jelenti. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (7) bekezdésének megsértésére alapított kifogás nem mutat szoros összefüggést a 4. cikk (1)–(3) bekezdésének megsértésére vonatkozó felperes által felhozott jogalapokkal. Ugyanis, jóllehet az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésében meghatározott kivételek konkrét vizsgálata nélkülözhetetlen feltétele a szóban forgó feltételek időbeli alkalmazására vonatkozó döntésnek, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése nem ezen kivételeknek – az e cikk (1)–(3) bekezdésében előírt – alkalmazási feltételeire vonatkozik, hanem azok időben korlátozott alkalmazhatóságára.

136 Mindenesetre rá kell mutatni, hogy az aktából nem tűnik ki az, hogy a szóban forgó közérdek védelme – a német kancellár levelének tartalmára tekintettel – a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában már nem volt igazolt. Ebben a tekintetben meg kell állapítani, hogy 1049/2001 rendelet 4. cikke (7) bekezdésének állítólagos megsértésére vonatkozó érvelésükben – az eltelt időn kívül – sem a felperes, sem a beavatkozók nem hivatkoznak egyéb olyan körülményekre, mint például a bemutatott gazdaságpolitikai megfontolások jelentőségének megkérdőjelezésére alkalmas tények.

137 A szóban forgó levél a német kancellár nyilatkozatát tartalmazza az Airbus A3XX végleges összeszerelése érdekében a D. társaság üzemének a Mühlenberger Loch területén – amely a 92/43 irányelv alapján védett terület – való kibővítési projektjének megvalósításával kapcsolatban. Ahogyan az megállapításra került, a Mühlenberger Loch természeti terület visszaminősítéséhez kapcsolódó tét lényegét a Hamburg várost, Észak-Németországot és az európai repüléstechnikai ipart érintő gazdaságpolitikai megfontolások alkották. Tekintettel a német kancellár levelében található nyilatkozatra, amely tehát a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikája számára rendkívüli jelentőségű ügyre vonatkozott, a német kancellár levelének elküldése (2000. március 15.) és a megtámadott határozat elfogadása (2008. június 19.) között eltelt körülbelül nyolc éves időszakot olyan időszaknak kell tekinteni, amelynek

során igazolt volt a szóban forgó közérdek, azaz a Németországi Szövetségi Köztársaság gazdaságpolitikájának védelme.

138 A fentiekre tekintettel arra kell következtetni, hogy a Bizottság helyesen tagadta meg a német kancellár levelének hozzáférhetővé tételét a Németországi Szövetségi Köztársaságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti tiltakozását követően az ugyanezen rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának negyedik francia bekezdésében meghatározott, a tagállam gazdaságpolitikáját érintő közérdekre vonatkozó kivétel alapján.

139 Ennélfogva már nem kell megvizsgálni sem az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja harmadik francia bekezdésének megsértésére alapított kifogást, amely a nemzetközi kapcsolatokra vonatkozó közérdek védelméhez kapcsolódó hozzáférési jog alóli kivételre vonatkozik, sem az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontja harmadik francia bekezdésének megsértésére alapított jogalapot, amely a döntéshozatali eljárás védelmére vonatkozó kivételre vonatkozik.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének állítólagos megsértéséről

A felek érvei

140 A Finn Köztársaság úgy érvel, hogy a Bizottság megsértette az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése alapján fennálló arra vonatkozó kötelezettségét, hogy mérlegelje a szóban forgó dokumentumhoz való részleges hozzáférés lehetőségét. A Finn Köztársaság szerint a Bizottságnak nem kellett volna megelégednie azzal, hogy csak utal az érintett tagállam azon nyilatkozatára, amely szerint ez a tagállam a teljes szóban forgó dokumentumhoz megtagadta a hozzáférést.

141 A Törvényszék által az érvelésének elfogadhatóságára vonatkozóan feltett kérdésre adott válaszában – a felperes, a Dán Királyság és a Svéd Királyság által támogatott – Finn Köztársaság hangsúlyozza, hogy az érvelés elfogadható, mivel az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése elválaszthatatlanul összekapcsolódik e cikk (1)–(3) bekezdésével.

142 A Bizottság vitatja a Finn Köztársaság érvelését.

A Törvényszék álláspontja

143 A Törvényszék hivatalból bármikor határozhat arról, hogy eljárásgátló okok fennállása miatt elfogadhatatlanság áll fenn, és ebbe a körbe tartozik a beavatkozó által előterjesztett valamely érvelés elfogadhatósága is (lásd ebben az értelemben a Bíróság 30/59. sz., De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg kontra Főhatóság ügyben 1961. február 23-án hozott ítéletének [EBHT 1961., 1. o.] 37. pontját).

144 Meg kell állapítani, hogy a szóban forgó dokumentumhoz való részleges hozzáférés kérdése vonatkozásában az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének állítólagos megsértésére vonatkozó érvelést kizárólag a Finn Köztársaság hozta fel. A felperes nem terjesztett elő ilyen érvelést.

145 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a Bíróság alapokmánya 40. cikkének negyedik bekezdése alapján, mely ezen alapokmány 53. cikke értelmében a Törvényszékre is alkalmazandó, a beavatkozási kérelem tárgya nem lehet más, mint az egyik fél kérelmeinek támogatása. Továbbá az eljárási szabályzat 116. cikkének 3. §-a szerint a beavatkozónak a jogvitát a beavatkozáskor fennálló állapotban kell elfogadnia. E rendelkezések ugyan nem tiltják, hogy a beavatkozó az általa támogatott fél érveitől

eltérő érveket adjon elő, de csak azzal a feltétellel, ha a jogvita keretét nem módosítja, és a beavatkozás célja ez utóbbi fél kérelmeinek támogatása marad (lásd ebben az értelemben a fenti 143. pontban hivatkozott De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg kontra Főhatóság ügyben hozott ítélet 37. pontját és a fenti 80. pontban hivatkozott Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját).

146 A jelen esetben a felperes és a Bizottság között keletkezett jogvita tárgya a megtámadott határozat megsemmisítése. A jogvita egyrészt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdése alkalmazásának következményeire, másrészt az ugyanezen rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik és negyedik francia bekezdésében és (3) bekezdésének második albekezdésében meghatározott hozzáférési jog alóli kivételek állítólagos megsértésére vonatkozik. Sem a keresetlevél, sem az ellenkérelem nem tartalmaz az említett rendelet 4. cikke (6) bekezdésének esetleges megsértésére vonatkozóan kifejtett érvelést. Ezenkívül a felperes kifejezetten megjelölte, hogy nem vitatja a megtámadott határozatnak a részleges hozzáférésre vonatkozó részét. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének állítólagos megsértését először a Finn Köztársaság beavatkozási beadványában hozták fel.

147 A Finn Köztársaság állításával ellentétben az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése nem kapcsolódik össze elválaszthatatlanul e cikk (1)–(3) bekezdésével. Ugyanis, jóllehet az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésében meghatározott kivételek konkrét vizsgálata nélkülözhetetlen feltétele a szóban forgó dokumentumhoz való részleges hozzáférés engedélyezéséről való döntésnek (lásd ebben az értelemben a Törvényszék fenti 80. pontban hivatkozott Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 73. pontját; a fenti 122. pontban hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 117. pontját, és T-355/04. és T-446/04. sz., Co-Frutta kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. január 19-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1. o.] 124. pontját), e lehetőség vizsgálata nem vonatkozik az e cikk (1)–(3) bekezdésében előírt kivételek alkalmazásának feltételeire. E vizsgálat követelménye az arányosság elvéből ered. Ugyanis az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdése alapján meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásával elérni kívánt cél abban az esetben is megvalósítható-e, ha csak a védelmezett közérdeket sértő részeket fedik el (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-353/99. P. sz., Tanács kontra Hautala ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-9565. o.]

27–29. pontját és a fenti 111. pontban hivatkozott WWF European Policy Programme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 50. pontját).

148 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdése alkalmazási feltételeinek vizsgálatát ennélfogva elkülönülten, és az e cikk (1)–(3) bekezdésében meghatározott hozzáférési jog alóli kivételek alkalmazási feltételeire vonatkozó vizsgálattól eltérő vizsgálati szakaszban kell elvégezni (lásd ebben az értelemben a fenti 111. pontban hivatkozott WWF European Policy Programme kontra Tanács ügyben hozott ítélet 47–55. pontját és a fenti 111. pontban hivatkozott Sison kontra Tanács egyesített ügyekben 2005. április 26-án hozott ítélet 86–89. pontját). Kizárólag az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének esetleges megsértése eredményezheti a részleges hozzáférés megtagadásáról szóló határozat megsemmisítését.

149 Ebből következően a Finn Köztársaságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének megsértésére vonatkozó érvelése nem kapcsolódik a jogvita felperesek által meghatározott tárgyához, ennélfogva az módosítja a jelen jogvita kereteit. Ezt az érvelést tehát el kell utasítani, mint elfogadhatatlant.

A szóban forgó dokumentum bemutatására vonatkozó kérelemről

A felek érvei

150 A felperes kéri, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzat 66. cikke 1. §-ának megfelelő bizonyításfelvétel keretében kötelezze a Bizottságot a német kancellár levelének bemutatására annak érdekében, hogy a felperes megvizsgálhassa annak tartalmát, és ezáltal megállapíthassa, hogy a Bizottság által hivatkozott kivételek vonatkoznak-e erre a levélre, és ha igen, milyen mértékben.

151 A Bizottság és a beavatkozók nem nyilatkoztak a felperes kérelméről.

A Törvényszék álláspontja

152 Ahogyan az a fenti megfontolásokból következik, a Törvényszék az eljárás során kifejtett kérelmek, jogalapok és érvek alapján érdemben el tudja bírálni a keresetet.

153 Ennélfogva el kell utasítani a felperes arra irányuló kérelmét, hogy a Bizottságot kötelezze a német kancellár levelének bemutatására (lásd ebben az értelemben a T-42/05. sz., Williams kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 130. és 131. pontját).

154 Az előzőekben foglaltak alapján tehát a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

155 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyébiránt az említett cikk 4. §-a értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

156 Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell őt a saját és a Bizottság költségeinek viselésére. A Dán Királyság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH-t kötelezi a saját, valamint az Európai Bizottság költségeinek viselésére.

3) A Dán Királyság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. január 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások